

Nr 178.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med hemställan om bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om restitution i vissa fall av tilläggsskatt å bensin, som användes vid jordbrukets drift; given Stockholms slott den 3 mars 1950.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Per Edvin Sköld.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen hemställes om bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som användes vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 juli 1950—den 30 juni 1951.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 3 mars 1950.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, QUENSEL, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, ANDERSSON, LINGMAN.

Efter gemensam beredning med chefen för jordbruksdepartementet anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, fråga om *viss restitution av skatt å bensin* samt anför därvid följande.

Beskattningen av bensin regleras genom förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit (jfr SFS 1948:368). Skatten å bensin — som ursprungligen utgick med 6 öre för liter och därefter successivt höjts — har sedan den 1 januari 1946 utgjort 18 öre för liter.

Enligt förordningen den 5 mars 1948 (nr 81) om tilläggsskatt å bensin skall — utöver nyssnämnda skatt av 18 öre för liter — från och med den 1 april 1948 utgå tilläggsskatt å bensin med 27 öre för liter. De i 1929 års förordning meddelade bestämmelserna rörande skatt å bensin skola tillämpas jämväl i fråga om tilläggsskatten.

Rätten till restitution av skatt å bensin regleras i 5 § 1929 års förordning. Enligt vad i nämnda paragraf stadgas må restitution av skatt åtnjutas i följande fall, nämligen:

a) för bensin eller motorsprit, som i oförändrat skick utföres till utrikes ort eller svensk frihamn;

b) för bensin eller motorsprit, som med eller utan tillsats av annat ämne användes för framdrivande av tåg eller fordon å järnväg eller av luftfartyg, härunder inbegripet start av icke motordrivet flygplan, eller av motorbåt vid yrkesmässigt utövande av fiske;

c) för bensin och motorsprit, som vid tillverkning av motorer användes för avprovning av motorer å provbädd eller å annan dylik anordning utan att därvid transportmedel framföres; samt

d) för bensin, som med eller utan tillsats av annat ämne användes för annat tekniskt ändamål än motordrift.

I 6 § 1929 års förordning föreskrives, att restitution i det under a) angivna fallet må åtnjutas allenast för så vitt utförseln omfattar en myckenhet av minst 500 liter bensin eller motorsprit på en gång. Vidare stadgas i samma paragraf, att restitution i fall som avses under b)—d) må åtnjutas

allenast i den omfattning och på de villkor Konungen bestämmer, samt att — där beträffande förbrukning av bensin inom viss näringsgren ur kontrollsynpunkt eller eljest på grund av särskilda omständigheter hinder möter mot restitution — Konungen äger föreskriva, att i stället återbäring skall ske sålunda, att visst med hänsyn till beräknad förbrukning bestämt belopp skall efter förordnande av Konungen eller myndighet, som Konungen bestämmer, användas för näringsgrenens främjande.

I kungörelsen den 26 juni 1948 (nr 370) med tillämpningsföreskrifter till förordningen den 3 maj 1929 (nr 62) om särskild skatt å bensin och motorsprit har Kungl. Maj:t meddelat närmare bestämmelser angående återbäring av sådan skatt. Sålunda stadgas i sagda kungörelse bl. a., att i de under b)—d) omnämnda fallen — förutom såvitt angår bensin eller motorsprit, som användes vid yrkesmässigt utövande av fiske — vederbörande förbrukare i regel äger rätt till restitution med skattens hela belopp. I 5 § nämnda kungörelse föreskrives emellertid att sådan restitution icke må åtnjutas för mindre myckenhet än 500 liter för varje kvartal. Beträffande återbäring av skatt å bensin eller motorsprit, som användes för framdrivande av motorbåt vid yrkesmässigt fiske, skall enligt 9 § samma kungörelse gälla vad Kungl. Maj:t och riksdagen därom för varje budgetår besluta. Enligt 7 § skall kostnaden för kontrollen över restitutionen bestridas av den som begagnar sig av rätten till restitution.

Frågan om rätt till restitution av skatt för bensin, som användes vid jordbrukets drift eller inom fiskerinäringen, har varit föremål för statsmakternas prövning såväl vid 1948 som 1949 års riksdagar.

Sålunda väcktes vid 1948 års riksdag — delvis i anslutning till den då framlagda propositionen med förslag om tilläggsskatten å bensin — ett flertal motioner, däri hemställdes dels att restitution måtte få ske i fråga om skatt för bensin, som användes vid jordbrukets drift, dels ock att bensin-skatten måtte borttagas såvitt anginge bensin, som användes vid yrkesmässigt utövande av fiske, eller, om detta icke läte sig göra, att skatten måtte restitueras direkt till förbrukaren.

I anledning av dessa motioner hemställde 1948 års bevillningsutskott (betänkande nr 23), att riksdagen måtte *dels* i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t ville föranstalta om en allsidig och förutsättningslös utredning snarast möjligt rörande frågan om rätt till restitution av skatt för bensin, som användes vid jordbrukets drift eller för yrkesmässigt bedrivet fiske, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kunde föranleda, *dels ock* bemyndiga Kungl. Maj:t att — därest praktiska svårigheter icke skulle hindra genomförandet av en dylik restitution — förordna om restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1948—den 31 mars 1949.

Bevillningsutskottets betänkande godkändes av riksdagen (skrivelse nr 97).

I anslutning till förenämnda bemyndigande uppdrog Kungl. Maj:t den 14 maj 1948 åt statens livsmedelskommission att i samråd med statens bränslekommission och under beaktande av vad bevillningsutskottet i sagda betänkande anfört skyndsamt utreda frågan om restitution av tilläggsskatt å bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1948—den 31 mars 1949, ävensom att till Kungl. Maj:t inkomma med det förslag, vartill utredningen kunde föranleda. Efter utredning av frågan hemställde livsmedelskommissionen i samråd med bränslekommissionen i skrivelse den 30 september 1948, att Kungl. Maj:t måtte förordna, att restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 29 april 1948—den 31 mars 1949 (eventuellt även tiden den 1—den 28 april 1948), skulle äga rum i huvudsaklig överensstämmelse med i skrivelsen angivna riktlinjer.

Sedan yttranden över skrivelsen avgivits av vissa myndigheter och sammanslutningar, förordnade Kungl. Maj:t genom särskilt beslut den 12 november 1948, att restitution finge äga rum av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1948—den 31 mars 1949. Kungl. Maj:t uppdrog samtidigt åt livsmedelskommissionen att — i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer som angivits i kommissionens skrivelse den 30 september 1948 — vidtaga erforderliga åtgärder för restitutionens genomförande.

Vidare bemyndigade Kungl. Maj:t, likaledes den 12 november 1948, chefen för finansdepartementet att tillkalla högst fem sakkunniga med uppdrag att utreda frågan om rätt till restitution av skatt för bensin, som användes vid jordbrukets drift eller för yrkesmässigt bedrivet fiske.

I en den 1 mars 1949 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse framlade de i enlighet med nämnda bemyndigande tillkallade *sakkunniga*¹ förslag om införande av restitutionsrätt i fråga om viss del av tilläggsskatten å sådan bensin, som använts vid framdrivande av motorbåt för yrkesmässigt utövande av fiske under tiden den 1 maj 1948—den 30 april 1949.

I propositionen nr 188 till 1949 års riksdag hemställde Kungl. Maj:t — under erinran att sakkunnigutredningen icke kunde bli slutförd så tidigt att ett eventuellt förslag i ämnet kunde underställas 1949 års riksdag — att riksdagen måtte bemyndiga Kungl. Maj:t att i enlighet med de grunder som angivits i propositionen förordna om restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukades vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1949—den 30 juni 1950. Beträffande de sakkunnigas förslag i skrivelsen den 1 mars 1949 rörande restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som använts vid framdrivande av motorbåt för yrkesmässigt

¹ Landssekreteraren R. A. H. Magnusson, ordförande, samt ledamoten av riksdagens första kammare K. H. Falk, byråchefen S. E. V. Palmi och ledamöterna av riksdagens andra kammare A. L. Rubbestad och K. B. Utbult.

utövande av fiske under tiden den 1 maj 1948—den 30 april 1949, uttalades i samma proposition, att berörda förslag icke för det dåvarande borde framläggas för riksdagen.

1949 års bevillningsutskott avgav den 13 maj 1949 betänkande nr 42 i anledning av nämnda proposition och vissa i anslutning därtill väckta motioner. I betänkandet hemställde utskottet bl. a. att riksdagen måtte — med bifall till propositionen nr 188 och i anledning av de likalydande motionerna I: 300 av herr Isaksson m. fl. och II: 383 av herr Hedlund i Rådombeslut m. fl. — bemyndiga Kungl. Maj:t att i enlighet med i propositionen angivna grunder förordna om restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukades vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1949—den 30 juni 1950, ävensom att — därest Kungl. Maj:t icke skulle finna praktiska svårigheter i detta hänseende föreligga — förordna om restitution i lämplig utsträckning av tilläggsskatt jämväl å sådan bensin som i övrigt användes vid jordbruket under nyssnämnda tid för annat ändamål än för vägtrafik.

Utskottets betänkande bifölls av riksdagen (skrivelse nr 277).

Kungl. Maj:t har härefter genom beslut den 10 juni 1949 uppdragit åt statens livsmedelskommission att — under beaktande av vad som anförts i nyssnämnda proposition nr 188 och i bevillningsutskottets betänkande nr 42 i anledning av sagda proposition — skyndsamt verkställa utredning *dels* av frågan om de närmare föreskrifter som erfordrades för verkställande av restitution av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukades vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1949—den 30 juni 1950, *dels ock* av frågan huruvida och i vilken utsträckning restitution utan praktiska svårigheter kunde genomföras beträffande tilläggsskatt å bensin som i övrigt användes vid jordbruket under nämnda tid för annat ändamål än vägtrafik.

Till fullföljande av detta uppdrag har *livsmedelskommissionen* i en den 29 oktober 1949 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse *dels* föreslagit, att restitution för drivbensin till jordbrukets traktorer skulle utbetalas enligt i skrivelsen angivna riktlinjer under tiden den 1 januari—den 31 december 1949, *dels ock* framhållit att praktiska möjligheter för restitution av skatt för bensin, som användes för mjölkning (vattenpumpning) och start föreläge, dock att beträffande startbensin restitutionen komme att medföra praktiska svårigheter med hänsyn till den gränsdragning, som i skrivelsen föreslagits.

Sedan yttrande över nämnda skrivelse avgivits av ett flertal myndigheter och sammanslutningar, har Kungl. Maj:t genom beslut den 3 februari 1950 förordnat, att restitution finge äga rum av tilläggsskatt å sådan bensin, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april—den 31 december 1949, ävensom uppdragit åt livsmedelskommissionen att — i överensstämmelse med vad kommissionen i denna del föreslagit i sin skrivelse den 29 oktober 1949 — vidtaga erforderliga åtgärder för genomförande av sagda restitution.

Med skrivelse den 30 november 1949 ha förenämnda *sakkunniga* till chefen för finansdepartementet överlämnat ett betänkande med förslag till restitution i vissa fall av bensinskatt. Enligt betänkandet skulle restitution medgivas i fråga om skatt för bensin eller motorsprit, som under tiden från och med den 1 juli 1950 användes för framdrivande av motorbåt vid yrkesmässigt utövande av fiske eller förbrukas inom jordbruket eller inom yrkesmässig trädgårdsskötsel under användandet av motordrivna dragfordon eller andra motorer. Restitutionen, som skulle omfatta såväl den ordinarie skatten som tilläggs skatten, skulle medgivas individuellt — därvid den restitutionsberättigade ägde viss valrätt mellan ett bokföringssystem och två s. k. normsystem för genomförande av restitutionen — dock att den ordinarie skatten för bensin, som användes vid yrkesmässigt bedrivet fiske, fortfarande skulle restitueras kollektivt. Jämväl tilläggs skatten för bensin, som använts för sistnämnda ändamål under tiden den 1 maj 1948—den 30 juni 1950, skulle enligt betänkandet till huvudsaklig del restitueras. I betänkandet föreslås vidare rätt till restitution jämväl av skatt för bensin och motorsprit, som vid översyn och reparation av i bruk varande flygplansmotorer användes för motorernas avprovning å provbädd eller å annan dylik anordning. — Reservationer mot skilda delar av betänkandet anfördes av de sakkunnigas ordförande och av två ledamöter.

Över de sakkunnigas betänkande ha, efter remiss, *utlåtanden* avgivits av statskontoret, generaltullstyrelsen, lantbruksstyrelsen, statens livsmedelskommission samt flertalet länsstyrelser och hushållningssällskap ävensom av åtskilliga intresseorganisationer.

Beträffande det huvudsakliga innehållet i remissutlåtandena må nämnas att — såvitt angår frågan om restitution av skatt för bensin som användes vid j o r d b r u k s d r i f t — flertalet myndigheter ställt sig mycket kritiska till de sakkunnigas förslag i denna del. Åtskilliga myndigheter ha uttalat, att förslaget vore invecklat och omständligt, att det för den restitutionsberättigade bleve svårt att avgöra vilket restitutionssystem han borde välja, att den restitutionsberättigade komme att åläggas en omfattande bokföring, som knappast kunde göras fullt korrekt, att de kontrollerande myndigheterna åsamkades ett betydande administrativt arbete dock utan att någon fullt effektiv kontroll kunde komma till stånd, och att det med hänsyn till de bristande kontrollmöjligheterna icke kunde bortses från risken för missbruk av restitutionsrätten.

Sålunda har exempelvis uttalats av *statskontoret*, att det vore ägnat förvåna, att samtidigt som från olika håll framfördes krav på förenkling och rationalisering av statsförvaltningen, ett förslag framlades, som måste medföra en ytterligare utbyggnad av förvaltningsapparaten med åtföljande kostnader och ianspråktagande av nya arbetskrafter för improduktiva uppgifter, samt att det föreslagna restitutionsförfarandet dessutom skulle medföra bedömningssvårigheter och en avsevärd arbetsbelastning icke blott för de kontrollerande organen utan jämväl för den enskilde förbrukaren och le-

verantörerna av bensen. *Kommerskollegium* har förklarat sig hysa stark tvekan mot att tillstyrka ett förslag som allenast avsåge jordbruket men ej omfattade sådana ekonomiskt viktiga näringsgrenar som skogsbruk och industri; och kollegium ifrågasatte starkt lämpligheten av ett system som till stor del byggde på uppgifter lämnade av de restitutionssökande men utan kontroll av något ansvarigt lokalt organ. Enligt *statens livsmedelskommision* syntes bokföringssystemet alltför omständligt och invecklat för att kunna godtagas; och systemet vore vidare av sådan art att det vore mycket svårt för att icke säga omöjligt att effektivt förhindra missbruk av detsamma. *Länsstyrelsen i Skaraborgs län* har understrukt, att mycket stora svårigheter vore förknippade med att anordna en skatterestitution som gåve rättvisa åt de av restitutionen berörda parterna och samtidigt icke medförde en alltför omfattande kontrollapparat. Vidare har *länsstyrelsen i Värmlands län* uttalat, att de sakkunnigas förslag förefölle att vara väl invecklat och sakna önskvärd överskådlighet. Icke minst för den enskilde förbrukaren komme restitutionsförfarandet att bli både svårhanterligt och betungande. *Länsstyrelsen* ifrågasatte, huruvida icke en översyn av förslaget borde ske för att om möjligt ernå klara och enhetliga bestämmelser för restitutionsförfarandet. *Länsstyrelsen i Kopparbergs län* har framhållit, att de sakkunnigas förslag visade vilka svårigheter som vore förbundna med ett restitutionsförfarande av skatten på bensen. Förslaget karakteriserades å ena sidan av ett synnerligen invecklat och omständligt förfarande med åtskilliga blankettformulär och å andra sidan av bristen på möjligheter att på ett tillfredsställande sätt kontrollera, att icke restitutionsrätten missbrukades. *Länsstyrelsen* kunde därför icke tillstyrka förslaget annat än som ett provisorium i avvaktan på att, efter ytterligare utredning, ett annat och enklare förfaringsätt kunde utfinnas. Härvid ansåge *länsstyrelsen*, att möjligheten att tillhandahålla färgad, skattefri bensen borde ytterligare övervägas.

Vidare har *länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län* anfört, att den skärpta bensinbeskattningen borde betraktas såsom en mera tillfällig krisåtgärd och att med hänsyn härtill ingen annan åtgärd borde vidtagas än att det nuvarande provisoriet beträffande tilläggsskatten för bensen till jordbrukets bensindrivna traktorer förlängdes. *Lantbruksstyrelsen* har uttalat att frågan om en kollektiv restitution av bensinskatten till jordbruket borde närmare undersökas.

Beträffande de sakkunnigas förslag om rätt till restitution av skatt för bensen, som använts för yrkesmässigt bedrivet fiske ha remissinstanserna i flera fall framhållit, att betydande svårigheter skulle uppkomma vid den praktiska tillämpningen av restitutionen, att det föreslagna kontrollsystemet vore otillfredsställande och att hela frågan borde upptagas till förnyad undersökning. Flera myndigheter och intresseorganisationer ha uttalat, att även restitutionen av tilläggsskatten borde ske kollektivt.

Departementschefen. Frågan om rätt till restitution av skatt för bensen, som användes i jordbrukets drift eller vid yrkesmässigt bedrivet fiske, har

vid åtskilliga tillfällen under de två senaste årtiondena varit föremål för överväganden. Särskilt under tiden från och med år 1948, då bensinskatten avsevärt höjdes, har denna fråga — såsom framgår av 1948 och 1949 års riksdagshandlingar — ägnats stor uppmärksamhet från statsmakternas sida. Då spørsmålet tidigare varit föremål för prövning har varje gång konstaterats, att en utvidgning av restitutionsrätten till att omfatta nu berörda områden vore en i hög grad komplicerad fråga, och något godtagbart förslag till restitutionsrättens närmare utformning har icke heller kunnat framläggas.

Jämväl av den senast verkställda sakkunnigutredningen bestyrkes, att en sådan lösning av restitutionsfrågan, som å ena sidan är enkel och rättvis och å andra sidan kan godtagas ur kontrollsynpunkt, är svår att finna.

De sakkunnigas förslag — som innebär att den restitutionsberättigade skall äga välja mellan olika alternativa restitutionssystem — har rönt stark kritik från åtskilliga remissinstansers sida. Denna kritik har i främsta rummet riktat sig mot att förslaget vore alltför invecklat; sålunda skulle, enligt vad vissa remissinstanser framhållit, den restitutionsberättigade — förutom att han i många fall skulle ställas inför ett tveksamt val mellan de olika restitutionssystemen — åsamkas ett vidlyftigt bokförings- och redovisningsarbete, och kontrollmyndigheterna skulle åsamkas ett administrativt merarbete utan att likväl kontrollen bleve effektiv. Vidare framhålles, att ett genomförande av de sakkunnigas förslag skulle medföra behov av viss förstärkning av länsstyrelsernas personal.

Även för egen del har jag — utan att nu taga ställning till frågan om det principiellt berättigade i kravet på restitution av bensinskatt för de här ifrågavarande ändamålen — kommit till den uppfattningen att sakkunnigförslaget i vart fall icke kan utan en tidskrävande överarbetning läggas till grund för lagstiftning i ämnet.

Vid sådant förhållande uppkommer frågan, huruvida några omedelbara åtgärder av mera begränsad omfattning äro erforderliga på förevarande områden. I detta hänseende må erinras om att Kungl. Maj:t genom beslut av 1948 och 1949 års riksdagar bemyndigats att förordna om restitution av tilläggsskatten å bensin, som förbrukades vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 april 1948—den 31 mars 1949 respektive den 1 april 1949—den 30 juni 1950; såsom framgår av vad förut anförts har detta bemyndigande hittills utnyttjats endast för tiden till och med den 31 december 1949. Det synes rimligt att, i den mån tilläggsskatt å bensin uttages för tid efter den 30 juni 1950, restitution av skatt för bensin till jordbrukets bensindrivna traktorer får för nämnda tid åtnjutas i samma omfattning som tidigare. Jag tillstyrker i enlighet härmed, att Kungl. Maj:t måtte inhämta riksdagens bemyndigande att förordna om sådan restitution jämväl för tiden den 1 juli 1950—den 30 juni 1951.

I den förut omnämnda propositionen nr 188 till 1949 års riksdag behandlades särskilt frågan om restitution av tilläggsskatt för bensin, som använts vid yrkesmässigt bedrivet fiske under tiden den 1 maj 1948—den 30 april

1949. I detta hänseende uttalades i propositionen, att det då föreliggande förslaget av angivna skäl icke borde framläggas för 1949 års riksdag, varvid samtidigt framhölls att det i och för sig icke förelåge något hinder att vid 1950 års riksdag — sedan de sakkunnigas definitiva förslag framlagts och granskats — upptaga frågan om restitution av tilläggsskatt å bensen, som under tid före den 1 maj 1949 använts vid yrkesmässigt bedrivet fiske.

Beträffande frågan om en eventuell restitution av tilläggsskatt för bensen, som under redan förfluten tid använts vid yrkesmässigt bedrivet fiske, har vad de sakkunniga härutinnan föreslagit blivit föremål för kritik och olika meningar ha kommit till uttryck angående det lämpligaste förfarings sättet. Med hänsyn härtill och till den ståndpunkt jag förut intagit till övriga nu aktuella restitutionsfrågor vill jag för egen del icke för närvarande taga ställning till spörsmålet om restitution av tilläggsskatt för bensen, som under den gångna tiden använts för yrkesmässigt bedrivet fiske. Jag kan sålunda icke förorda, att något förslag härutinnan nu framlägges för riksdagen.

Frågan om restitution av skatt för bensen och motorsprit, som vid översyn och reparation av i bruk varande flygplansmotorer användes för motorernas avprovning å provbädd eller å annan dylik anordning, anser jag icke vara av sådan betydelse att ett särskilt förslag härom bör — utan avvaktan på lösningen av övriga restitutionsspörsmål — framläggas för riksdagen.

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen

att bemyndiga Kungl. Maj:t att — i huvudsaklig överensstämmelse med de grunder som tillämpats vid restitution av tilläggsskatten å bensen, som förbrukats vid jordbruket till bensindrivna traktorer under år 1949 — förordna om restitution av tilläggsskatt å sådan bensen, som förbrukas vid jordbruket till bensindrivna traktorer under tiden den 1 juli 1950—den 30 juni 1951.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

K.-E. Renström.